

Viena brāļu draudzes visredzamākā darbinieka Kurmu Andža Aumaņa dziesmas iespīestas atsevišķā krājumā „Teic to Kungu, mana dvēsele (ar pirmo un otro dziesmu pielikumu)“. Šī izdevuma trešā iespiedumā (1852. g.) Medzūlas Licu māju brāļu draudzes kopējs P. Bračš*) beigās rokrakstā pievienojis klāt savas dziesmas un liturģiskus dziedājumus („liturģijas“). Laba daļa šo P. Brača dziesmu gan pazudusi; palikušas tikai dziesmas ar numerāciju no 1—12 un no 80—86 un 4 dziesmas pielikumā. Brača dziesmas datētas ar 1849. g. 30. oktobri — tā tad pie Aumaņa krājuma būs pievienotas vēlākā laikā. Labāk Bračam padevušās bērū dziesmas, bet nekādā ziņā viņa dziesmas nav sliktākas par Aumaņa sacerētām. Še būs viena no daudzām.

Meld.: Nu dusēs visas lietas.)

Lai asaras noslaukam;
Uz debess mājām jaukām,
Lai garā skatamies:
Kur mūsu bērniņš gājis
Mūs šeitān vēl atstājis —
Lai arī mēs tur dzenamies.

Protams netrūkst jau arī Bračam brāļu draudzes „isto dzejas perļu“, kā:

Dzīva šķīsta ūdens upe
Tek no Jēzus sāniem ārā,
Kurš iekš tās iepeld un peras,
Tas top šķīsts un balts, tīrs mazgāts.

Jājautā, vai patiesi tāda satūra dziesmas tika pavisam dziedātas? Tapat kā mūsu tagadēja dziesmu grāmatā arī brāļu draudzes dažādos, gan iespīestos, gan rokrakstā esošos dziesmu krājumos bija daudz nedziedamu dziesmu, kuras laba draudzes daļa nebūs pat ir izlasījusi.

(Turpmāk beigās.)

Mirusi Šarlote Grigors.

Naktī no 16. uz 17. februārī savā mājā, Rīgā, Miera ielā 11. tuvinieku vidū pēc ilgām, grūtām ciešanām klusi iegāja mūžībā nel. neredzīgā mācītāja A. Grigora dzīves biedre Šarlote Grigors, dzim. Renga (dzim. Nurmuižas draudzē 1888. g.). Jaunībā ienākusi galvas pilsētā, nel. 1910. g. saistīja savus likteņus ar apdāvināto un uzņēmīgo Augustu Grigoru, kas jau agrā bērnībā bija zaudējis acu gaismu. Neatmaidīgā, grūtā darbā, ar lielu ticību sirdī abi censoņi, Dieva svētības vadīti, izcīnīja sev nodrošinātu un cieņījamu stāvokli, bet pie tā neapstājās. Kad viņu dzīve laicīgā ziņā bija vaiņagojusies redzamiem panākumiem, neredzīgais vīrs, būdams jau pāri 40. mūža gadam, savas laulātās draudzenes ierosināts un atbalstīts, pievērsās teoloģijas studijām un kā viens no pirmajiem L. U. Teoloģijas fak. absolventiem beidza tas 1924. g. ar tādām sekmēm, kā fakultātes tagadējais sekretars savā pārskatā 20 g. atceres aktā 4. š. m. varēja pieminēt „fenomenālo Grigoru, kas neredzīgs būdams, sekmīgi beidzis fakultātes pilnu kursu visīsākajā studiju laikā.“ Pēc beigām laulātā drauga studijām neļiķe kļuva viņam uzticīga pavadone un rosīga līdz-

strādniece mācītāja darbā galvas pilsētā, Jelgavā un citur. Ar sevišķu sirsniņu abi pievērsās 1926. g. nodibinātajai Kristus draudzei, ko neredzīgais mācītājs vispirms bija domājis saviem ciešanu biedriem neredzīgajiem. Bet Dieva ceļi bija neizprotami. Tikai 3 mēnešus pēc Kristus draudzes apstiprināšanas un māc. ieviešanas Pavila baznīcā, 1926. g. 22. jūlijā dedzīgais vīrs maza nelaiemes gadījuma sekas sasirga un kļuva aicināts atpestīto draudzē mūžībā. Kopš tā laika viņa atraisne, kas iekšēji nekad pilnīgi neatspirga no smaga trieciena, par savu mērķi sprauda mazas draudzītes izkopšanu un atbalstīšanu, apmeklējot neredzīgos institūtā u. c. dzīves vietās, pulcinot tos savā mājā, un laicīgā, tpat kā garīgā ziņā stiprinot Kristus draudzi tās dažādajās nozarēs. Katru mēnesi līdz savai miršanai Grigora kundze ziedoja no personīgiem līdzekļiem noteiktu sumu garīgā darba uzturēšanai un draudzes izdevumu segšanai. Grūtākajos brīžos, kad draudzē nebija pastāvīga mācītāja, viņa pielika visas pūles, lai darbība neapstātos, un tā bez pārspilējuma var sacīt, ka Kristus draudzes pastāvēšana un tagadējais stāvoklis ir bijis lielā mērā atkarīgs no nel. mācītāja kundzes. Visā draudzes pastāvēšanas laikā Grigora kundze sastāvēja par locekli valdē un tādēļ reti labi parzināja draudzes dzīvi un tās dažādas vajadzības. No 1932. g. līdz pag. g. beigām viņa bija arī sieviešu komitejas priekšiece.

Aizgājēja jau vairākus gadus jutās sagurusi un centās uzglabāt savu veselību, ievērojot skaidru, pat askētisku dzīves veidu un ārstejoties gan Latvijā gan ārzemēs. Liktenīgs iznāca pēdējais ceļojums uz Eiropas dienvidiem pag. g. vasarā. Atpakaļceļā nācas braukt caur Poliju, pēc tam, kad kara darbība bija jau iesākusies un pārciest dažādas nejaunības, vērojot kara ainas, salstot stacijās, kur bija ilgi jāgaida pirms varēja doties tālāk. Atgriezusies dzimtenē Grigora kundze septembrī nopietni saslima un visu pusgadu bija saistīta pie ciešanu gultas. Ārstēšanās Berga priv. kliniķā un Sarkanā krusta slimnīcā izdarītā operācija sāpes gan atvieglāja, bet nespēja vairs ievadīt ceļu uz atveseļošanos. Savas ciešanas aizgājēja panesa klusi un ar lielu pacietību. Dienu pirms ieešanas mūžībā viņa kopā ar savējiem dziļā ticībā baudīja sv. mielastu un pavēlēja Dievam savu ceļu, kas tagad aizlocijas pāri laika un mūžības robežai.

Par netaiķi sēro divas meitas, znots u. c. piederīgi. Viņas iztrūkumu ilgi sajūtīs daudzie neredzīgie draugi Strazdumuižā un citur, kuru priekos un bēdās viņa allaž bija klāt, bet visvairāk gan Kristus draudze savās dažādajās darba nozarēs, iesākot ar mazajiem bērniem svētdienas skolā un beidzot ar padomi, valdi un mācītāju. — Svētdien, 18. š. m. aizgājeju parveda no sēru mājas uz Pētera-Pavila dievnamu, Citadelē, no kurienes ceturtdien, 22. februārī plkst. 1/4 dienā sāksies pēdējais gājiens uz Lielajiem kapiem, kur Jēzus dr. nodalījumā kopš 1926. gada atdusas aizgājejas dzīves biedrs, Kristus draudzes dibinātājs un pirmais mācītājs. Lai svētīta viņas piemiņa un lai ikviens, kam sirds sēro viņai aizejot, gust iepriecu ap. vārdos Jēk. 1, 4, kur tik labi izteikts Šarlotes Grigors garīgās dzīves kodols: „Bet izturība lai parādās darbā līdz galam, ka jūs būtu pilnīgi caurcaurim, un jums nebūtu nekāda trūkuma!“ E. R.

*) Par P. Braču dažas ziņas esmu jau sniedzis «Izglītības Ministrijas Mēnešrakstā» 1929. g. 7/8 n-rā un «Brāļu Draudzes Vēstnesī» 1951. g. 1/2 numurā.